

L'illa, el far, el vent

Eduard Riudavets

L'he llegit dues vegades. Una rere l'altra, i he de confessar que escric aquestes ratlles amb temor. Temor de no haver sabut copsar tot allò que aquest llibre de relats ens aporta.

Així que cal curar-se amb salut i des d'un bon principi demanar disculpes. No m'ho esperava. No m'esperava un llibre d'imatges i sentiments. Un llibre on les imatges desvetllen sentiments i els sentiments es tradueixen en poderoses imatges.

Havia llegit altres relats del maonès J.M. Vidal Illanes, en especial la narració *Fugida*, dins el volum *Lluna Negra* que compartia amb PeerYeromsson i Dora Muñoz (de que la que també en vaig parlar a aquestes pàgines arran de la publicació de la seva novel·la *Massa mares per a un fill*).

Pot ser, aleshores, vaig encetar **L'illa, el far, el vent**, tot esperant trobar-me una col·lecció d'històries de sèrie negra. Res més lluny.

Com diu l'escriptor Miquel Àngel Llauger sobre aquesta obra: *"Una mirada reposada, feta de paraules càlides, cap a les dones i els homes que viuen als marges de la societat, dels afectes, de la raó"*.

Precisament és això el que més em sobtà

i que, en conseqüència, ha fet que em costés força escriure aquesta humil ressenya.

Els personatges de la vintena de relats que trobem al llibre viuen circumstàncies molt allunyades de la nostra- de la meva- vida quotidiana i, malgrat tot, ens extreuen sentiments que sí són dins nostre. Amagats, oblidats, negats o simplement desconeguts, aquests sentiments són part de la nostra vida, no ens són -no em són- aliens.

Els secrets de la infantesa, el dolor de l'abandó, la necessitat d'una paraula amable...tot això és part nostra. Els personatges de **L'illa, el far, el vent**, són persones que han perdut allò que estimaven, allò que els mantenia dins un món en equilibri...Persones que malgrat "viure als marges" o precisament per això despullen el seu dolor sense les màscares que ens posem dia a dia per sobreviure o, al manco, fer veure que sobrevivim.

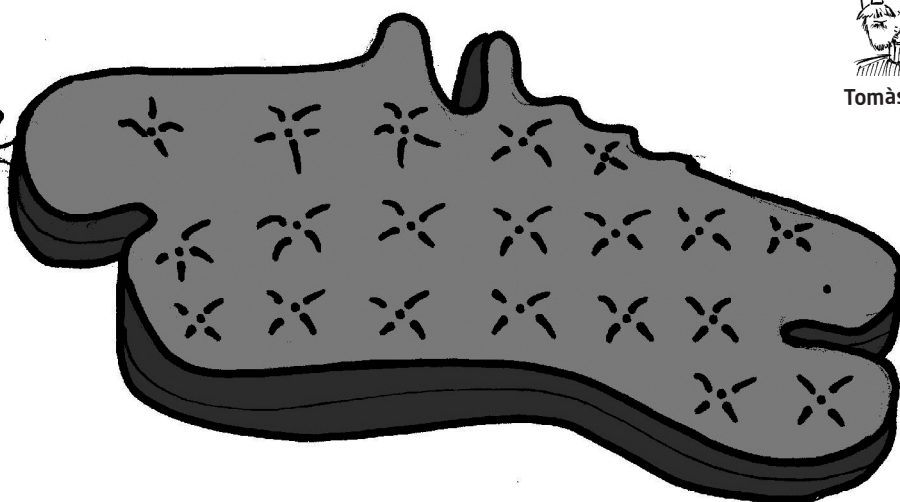
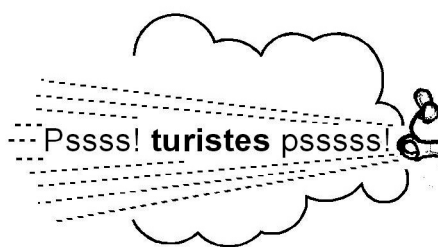
Al mateix pròleg del llibre J. M. Vidal Illanes ens diu: *"Uns relats quotidians trobats en uns retalls de diaris vells, dins una capsa de cartró oblidada..."*. Sens dubtes, a qualsevol diari podríem trobar alguns fets insòlits que han merescut

ésser publicats a algun racó d'una pàgina perduda, però també sens dubtes d'aquestes breu notícies no seríem capaços d'extreure allò que l'autor ens aporta: una visió des de l'esperança, un esguard a allò que les pàgines de successos obvien: la humanitat que no depèn mai, mai, de cap mena de pretesa "normalitat".

Arran d'una tertúlia sobre **L'illa, el far, el vent**, que s'organitzà a Vilafranca de Bonany, vaig poder llegir el següent comentari: *" El conjunt presenta el testimoni social d'històries quotidianes (o no tant) de la crisi o les crisis personals derivades de la fractura social, dels oblidats, de personatges peculiars, de maniacs, de marginats, de pares, de mares, d'infants, de records, de desesperança, d'esperança"*

Gairebé res hi puc afegir a aquesta descripció, només fer-vos saber que, des de que l'he llegit, consider aquest llibre com un dels meus "imprescindibles". J.M. Vidal Illanes ha aconseguit quelcom molt difícil: m'he sentit solitari amb els solitaris, ferit amb els ferits, he patit l'angoixa d'un pare i la por d'una filleta. Els personatges són vius. Al costat nostre però també dins nostre.

UN MÓN MERAVELLÓS

Tomàs Orell